

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΕΣΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΥΝ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γυναικεία υπόθεση**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Λένα Μαντά, Κλαίρη Θεοδώρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Θάνος Κακολύρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Λένα Μαντά, Κλαίρη Θεοδώρου, 2021
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: STILLFX/Shutterstock, LoremIpsumART/Shutterstock, irysha / Shutterstock, HN Works/Shutterstock, Fox Design/Shutterstock, RATOCA/Shutterstock, Latkun Aleksandr/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4183-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4184-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

*Το να περπατάς με έναν φίλο στο σκοτάδι
είναι καλύτερο από το να περπατάς μόνος στο φως.*

ΕΛΕΝ ΚΕΛΕΡ, ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Λίγα λόγια από μένα...

Πρώτη φορά δεν ξέρω τι να σας πρωτοπώ! Είναι τόσο πολλά, που, για να μη χαθούμε κι εσείς κι εγώ, λέω να τα πάρω από την αρχή.

Όλα ξεκίνησαν το καλοκαίρι που μας πέρασε στην Τζια. Συγκεκριμένα, στην παραλία Ποίσσης, όπου πηγαίναμε με την Κλαίρη συνήθως. Εκείνη στη σκιά κάτω από την ομπρέλα, εγώ στον ήλιο και ο Γιώργος στη διπλανή ομπρέλα να διαβάζει, όπως κάθε μέρα. Ο άντρας της Κλαίρης, ο Θαλάσσης, στην Αθήνα, επειδή δούλευε. Μπήκαμε για μια βουτιά. Μέχρι εδώ, τυπικές διακοπές, θα μου πείτε... Παραλία, βιβλία, θάλασσα και ήλιος. Απόλαυση!

Πώς και από πού μου ήρθε η ιδέα; Είναι από αυτά που συμβαίνουν στη ζωή και δεν ξέρεις το γιατί...

«Έλα να γράψουμε μαζί ένα βιβλίο!» είπα στην Κλαίρη, και κόντεψε να πνιγεί στα καλά καθούμενα η γυναίκα έτσι που πέταξα την ατάκα καταμεσής του πελάγους.

Μετά το πρώτο σοκ, ανάμεσα σε βουτιές και κάτι λίγες απλωτές για να λέμε ότι κολυμπάμε, της ανέλυσσα την ιδέα μου. Να ενώσουμε δυνάμεις, καθεμιά στον τομέα της. Εκείνη έχει ταλέντο στο αστυνομικό. Εγώ, πάλι, είμαι του πιο... κοινωνικού. Όσπου να βγούμε και να φτάσουμε στις ξαπλώστρες μας, είχαμε στήσει ήδη την υπόθεση!

Δανείστηκα χαρτί και στίλο από τον Λευτέρη, το παλικάρι που έχει τις ξαπλώστρες και το μπαράκι στις Ποίσσης, για τις πρώτες σημειώσεις. Στα φύλλα από το μπλοκάκι του, γράψαμε τα πρώτα στοιχεία της υπόθεσης και βρήκαμε τους πρωταγωνιστές.

Ύστερα οι διακοπές τέλειωσαν για μας. Άρχισε το παιχνίδι!

Με πολλή δουλειά, ηχηρά γέλια και ατέρμονες συζητήσεις. Σαν παιδιά που δε χορταίνουν ποδήλατο ή βουτιές ήμασταν! Ο Γιώργος μάς θύμιζε τις ώρες του φαγητού.

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας είναι αστυνομικό. Όταν σχεδιάζαμε τους φόνους, δεν ξέρω πόσοι μας άκουσαν από τις διπλανές ξαπλώστρες, αλλά τώρα που το θυμάμαι, εισπράξαμε αρκετά βλέμματα περιέργειας. Τα βράδια που βγαίναμε για φαγητό, ανάμεσα στα υπέροχα εδέσματα που έχει η κουζίνα της Τζιας, σχεδιάζαμε, απορρίπταμε και ξανασχεδιάζαμε ένα σωρό από τα κομμάτια του βιβλίου.

Ειδική μνεία θα κάνω στα «Πουλαράκια». Εκείνα τα μπριζολάκια μαύρου χοίρου ήταν σκέτη έμπνευση. (Πού είσαι, Ντίνο, με τα ωραία σου!) Τώρα που το σκέφτομαι, έπαιξαν τον ρόλο τους και οι μελιτζάνες παπουτσάκια της υπέροχης Μαργαρίτας. Για να μη μιλήσω για το «Σπίτι στη Χώρα» και το μπιφτέκι του βοσκού. Να χάνεις το μυαλό σου! Για την ακρίβεια, να κάνει το μυαλό σου να δουλεύει. (Σημειώστε αυτά που σας λέω, είναι σοφά πράγματα. Κι αν βρεθείτε στην Τζια, θα με θυμηθείτε!)

Οι ώρες δουλειάς ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο, τόσο δικό μου όσο και της Κλαίρης. Θα σας δώσω και την εικόνα. Καθισμένες δίπλα δίπλα, από νωρίς το πρωί, καθεμιά στο λάπτοπ της, και ο Γιώργος σταθερά να διαβάζει χωρίς να μιλάει. Τέτοιες μοναχικές διακοπές δεν έχει ξανακάνει, νομίζω.

Όταν δε γράφαμε, μιλούσαμε για το βιβλίο. Κι όταν δε μιλούσαμε και δε γράφαμε, σκεφτόμασταν το βιβλίο. Με τόσο κέφι δε θυμάμαι να έχω δουλέψει ποτέ!

Και ήρθε η ώρα που εγώ επέστρεψα στο σπίτι μου κι εκείνη παρέμεινε στην Τζια. Γράφαμε και στέλναμε με μείλ, διορθώναμε και προχωρούσαμε, μιλούσαμε (όσο μας επέτρεπε το κακό σήμα) στο τηλέφωνο και σχεδιάζαμε τη συνέχεια. Αυτό το σχεδιάγραμμα ούτε θυμάμαι πόσες φορές τροποποιήθηκε. Από την Τζια είχαμε μοιράσει ήδη αρμοδιότητες –τι θα έγραφε καθεμιά–, αλλά παρεμβαίναμε και η μια στα γραφόμενα της άλλης.

Δε θα πλέξω το εγκώμιο της Κλαίρης ως φίλης. Αυτά είναι δικά μας και τα κρατάμε μέσα μας εκείνη κι εγώ. Θα πω μόνο

ότι, αν δεν πιστεύετε στις καρμικές σχέσεις, κοιτάξτε μας και θα πειστείτε. Από τον πρώτο καιρό της γνωριμίας μας, ήρθαμε πολύ πολύ πολύ κοντά, δίχως ουδεμία προσπάθεια. Σαν από πάντα, ένα πράγμα. Σαν να μας περίμενε αυτή η φιλία να την ανταμώσουμε.

Και μια... υποσημείωση. Μπορεί να γράφω πολλά, να είμαι λαλίστατη σε μια συντροφιιά, αλλά για τα μεγάλα, τα σπουδαία, δε θέλω πολλά λόγια. Οι πράξεις μετρούνε. Εκεί δίνω τον καλό βαθμό. Βρήκα, λοιπόν, το άλλο μου μισό σ' αυτό.

Με τούτο το τελευταίο εγχείρημα, μπήκαμε πια και σε άλλη διάσταση. Είναι τρομακτικά υπέροχο να έχεις κάποιον στο μυαλό σου και να μπαίνεις με άνεση στο δικό του. Προτού μιλήσεις, να σου λέει ο άλλος τι σκέφτηκες, κι εσύ να συμπληρώνεις τις δικές του σκέψεις. Είναι απορίας άξιον πώς ξεπηδούσε η ιστορία από μέσα μας, σαν να περίμενε καιρό κρυμμένη για να κάψει τη μεγάλη εμφάνιση!

Ξέρετε πια πως γράφω ό,τι μου αρέσει εμένα να διαβάζω. Είναι η αρχή μου. Αυτό το βιβλίο, λοιπόν, μου αρέσει πολύ να το διαβάζω, αλλά ξετρελάθηκα όσο καιρό το γράφαμε! Γι' αυτό και δεν υπόσχομαι ότι θα είναι το πρώτο και μοναδικό.

Λένα, 19.8.2021

... και από μένα

Ένα κι ένα ίσον ένα. Αυτό το μαθηματικό παράδοξο έχει καταλήξει να είναι η σταθερά στη ζωή μας και στη φιλία αυτή, που ξεκίνησε από σύμπτωση, τυχαία, όπως ξεκινούν εντέλει όλα τα «γραμμένα» μας. Όπως ξεκίνησε και το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας. Από μια τρέλα της στιγμής. Από μια ιδέα μεταξύ ξαπλώστρας και βουτιάς. Από μια φιλία που είχε πια τις βάσεις και τις ρίζες να μετουσιωθεί όμορφα, πολύ όμορφα, και σε κάτι διαφορετικό. Έχουμε γελάσει –κι έχουμε τρομάξει επίσης– από τη συνήθειά μας να διαβάζουμε η μια τις σκέψεις της άλλης, να συμπληρώνουμε τις φράσεις προτού ειπωθούν, να ξέρουμε εκ των προτέρων σχόλια και αντιδράσεις.

Δύο καλολαδωμένα γρανάζια τα μυαλά μας, που κούμπωσαν τόσο, ώστε το αποτέλεσμα άφησε ακόμα και μας τις δύο έκπληκτες. Λένε πως μερικά πράγματα είναι χημεία. Απίστευτη, λοιπόν, η μεταξύ μας χημεία, η χημεία με τον τόπο, την Τζια μας, που μας αγκάλιασε αυτή την περίοδο, και, τέλος, η χημεία με τους συντρόφους μας, τους συζύγους μας, που για άλλη μία φορά κατάλαβαν ότι την τρέλα και το μεράκι μας μπορούν μονάχα να τα ανέχονται, ενίοτε και να τα αγαπούν.

Και κάπως έτσι κύλησε το φετινό καλοκαίρι. Με γέλιο, πολύ γέλιο, αγωνία, πολλή αγωνία, ξενύχτι, πολύ ξενύχτι, και βρίσιμο, άπειρο βρίσιμο για το κακό σήμα, που σήμαινε ότι, για να μιλήσουμε και να συνεννοηθούμε, έπρεπε προηγουμένως να έχουμε κάνει τάμα στις εταιρείες κινητής τηλεφωνίας.

Χρωστάμε, λοιπόν, η μια στην άλλη από έναν Αύγουστο (κι έναν Ιούλιο). Αν είναι έτσι, όμως, χαλάλι οι Αύγουστοι του κό-

σμου όλου! Δεν έχω απολαύσει ποτέ ξανά τόσο την εξέλιξη μιας ιστορίας, δεν έχω ξαναδιασκεδάσει έτσι γράφοντας.

Πίστευα ανέκαθεν πως η συγγραφή είναι μοναχική διαδικασία. Κι αυτό ήταν ευχή και κατάρα συνάμα. Να, όμως, που έκανα λάθος. Επειδή τελικά και η συγγραφή μπορεί να εξελιχθεί σε... γυναικεία υπόθεση. Γυναικεία υπόθεση με παρελθόν, παρόν και –γιατί όχι;– μέλλον!

Κλαίρη, 19.8.2021

ΥΓ. Πόσες και πόσες φορές δεν έχω πει να μη λέω μεγάλα λόγια. Δε βάζω, όμως, μυαλό. Καθώς φέτος, ήταν το πρώτο καλοκαίρι, έπειτα από πολλά χρόνια, που είχα αποφασίσει ότι θα λιώσω στην παραλία χωρίς να γράψω ούτε λέξη. Λόγω καραντίνας, το επόμενο βιβλίο μου ήταν ήδη έτοιμο προ πολλού, οπότε εγώ είχα το «ελεύθερο» να χαλαρώσω. Μεγάλη μπουκιά φάε, μεγάλη κουβέντα μη λες... Άξιζε, όμως, αυτή η μπουκιά. Άξιζε και με το παραπάνω!

ΥΓ. (και από μένα!) Διαβάζοντας (προτού εκδοθεί, ασφαλώς) το προλογικό σημείωμα της Κλαίρης, εκεί στο υστερόγραφο για τις μεγάλες μπουκιές, που πρέπει να τρως αντί να μιλάς, θυμήθηκα και τη δική μου μεγάλη μπουκιά. «Εγώ καλοκαίρι δε γράφω ποτέ, δεν μπορώ να συγκεντρωθώ, θέλω να χαλαρώνω και να διαβάζω!» Πόσα ακόμα δεν έχω πει που ανατράπηκαν... Αλλά όπως είπε και η Κλαίρη, χαλάλι η μεγάλη μπουκιά!

*Νομίζω ότι στον καθένα αρέσει ένα καλό έγκλημα,
με την προϋπόθεση ότι δεν είναι το θύμα.*

ΑΛΦΡΕΝΤ ΧΙΤΣΚΟΚ, ΒΡΕΤΑΝΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ

Πρόλογος

Αθήνα, Σεπτέμβριος 1985

Του άρεσε να την κοιτάζει όταν κοιμόταν. Με τις ώρες θα μπορούσε να κάθεται και να παρατηρεί πώς ανάσαινε – κοφτά, σαν να πάλευε λιγάκι στην αρχή, ήρεμα και στρωτά στη συνέχεια· τα σφραγιστά της ματόκλαδα, που τρεμόπαιζαν ανά διαστήματα, και τα ελαφρώς ανοιχτά καλοσχηματισμένα χείλη, τις λευκές καμπύλες του λαιμού της, τα χέρια, που αγκάλιαζαν προστατευτικά το ίδιο της το σώμα. Εξέπεμπε μια ηρεμία εκείνες τις στιγμές, μια γαλήνη και μια παιδικότητα, που χάνονταν απότομα μόλις άνοιγε τα μάτια της. Εκείνη. Η γυναίκα του. Η μάνα του παιδιού του.

Κοίταξε για λίγο στο πλάι, ρούφηξε άπληστα το δροσερό αεράκι που έμπαινε από το μισάνοιχτο παράθυρο της κάμαράς τους. Ένας ανεπαίσθητος ήχος σαν αναστεναγμός από το παιδικό κρεβατάκι δίπλα του τον απέσπασε στιγμιαία από όλα αυτά που κατέκλυζαν το μυαλό του κρατώντας τον άγρυπνο. Όχι μόνο απόψε· πολλές νύχτες τώρα. Εκείνη είχε απαιτήσει να έχουν το κρεβατάκι ακόμη στο δωμάτιό τους, κι ας μην ήταν πια βρέφος το παιδί τους. «Το θέλω δίπλα μου, να μπορώ να είμαι εκεί αν του συμβεί κάτι», απαντούσε στα παράπονά του, αν και εκείνος ήξερε ότι μάλλον δικούς της φόβους αντηχούσε η παρουσία του παιδιού στο δωμάτιο.

Έναν σκασμό λεφτά είχαν πληρώσει για το παιδικό δωμάτιο δίπλα, κι εκείνο παρέμενε κλειστό. Δικά της λεφτά. Της οικογένειάς της, όπως συνήθιζε να του θυμίζει τον τελευταίο καιρό όλο και πιο συχνά. Επειδή ξαφνικά το «δικά μας» της αρχής, είχε γί-

νει ξεκάθαρα «δικά μου». Κι αυτό το «μου» δεν άφηγε πλέον και πολλά περιθώρια αμφιβολίας για το τι ακριβώς σηματοδοτούσε. Λίγα ήταν τα ψωμά του. Λιγότευε ο χρόνος που θα του επέτρεπε να ζει μαζί τους, κι ας ήταν αυτή που πέθαινε λίγο καιρό πριν –ούτε δύο χρόνια δεν είχαν περάσει καλά καλά από τον γάμο τους– από έρωτα για κείνον.

«Σαν να της τέλειωσε της δικιάς σου...» του είχε πει γελώντας ειρωνικά ένας δήθεν καλός του φίλος λίγα βράδια νωρίτερα, έπειτα από έναν καβγά. Έναν ακόμα καβγά που είχε ξεσπάσει –για ποιον λόγο, αλήθεια;– μπροστά σε όλη την παρέα. Ούτε καν για τα προσχήματα δε νοιάζονταν πια οι δυο τους. Του είχε έρθει να του σκάσει μια μπουνιά στα δόντια, να σβήσει το αυτάρεσκο χαμόγελο του «φίλου» του με τη μία. Ωστόσο είχε συγκρατηθεί. Εκεί. Μπροστά στους άλλους. Αλλά όχι και αργότερα. Καθώς η μπουνιά που επί τόση ώρα φαγουρίζε κι έκαιγε το χέρι του είχε βρει επιτέλους τρόπο να εκτονωθεί. Πάνω της. Με το που έκλεισε η πόρτα του σπιτιού τους. Προσεκτικά, βέβαια, και στοχευμένα. Σε σημείο όπου το σημάδι θα ήταν «για τα μάτια του μόνο», όπως του είχε πει εκείνη χαμογελώντας δειλά την πρώτη φορά που του είχε δοθεί, επαναλαμβάνοντας τη φράση από τη θρυλική ταινία του Τζέιμς Μποντ στη διάρκεια της προβολής όπου είχαν πρωτογνωριστεί.

Αιώνες τού φαίνονταν πως είχαν περάσει από τότε, κι ας μην ήταν ούτε καν τέσσερα χρόνια. Μια ολόκληρη ζωή, στη διάρκεια της οποίας είχαν ανατραπεί τα πάντα. Σαν μαπαλόι είχε ξεφουσκώσει ο έρωτάς της, κι αυτό τον γέμιζε με μια οργή που του ήταν αδύνατο να ελέγξει. Εξαπατημένος ένιωθε· ναι, αυτή ήταν η σωστή η λέξη. Εξαπατημένος και μειωμένος. Ποιος; αυτός, που δεν έδινε δικαιώματα ποτέ και σε κανέναν· αυτός, που τον κυνηγούσαν ερωτοχτυπημένες τόσες και τόσες. Και ο δικός του έρωτας; σκεφτόταν πού και πού, όταν εκείνη του έλεγε με παράπονο έπειτα από κάθε τους καβγά πως ποτέ του δεν την αγάπησε, ποτέ του δεν τη νοιάστηκε. Δεν είχε χαθεί ο δικός του έρωτας, αυτό της απαντούσε με σπάνια ειλικρίνεια πάντα. Κι ας κρατούσε για τον εαυτό του όσα σκεφτόταν μετά. Δεν είχε χα-

θεί ο δικός του έρωτας, καθώς πολύ απλά δεν είχε υπάρξει εξαρχής. Είχε κολακευτεί όταν τη γνώρισε. Αυτό ήταν όλο. Είχε κολακευτεί και τα είχε ζυγίσει τα πράγματα: τι θα σήμαινε για κείνον και για την εικόνα του το ενδιαφέρον αυτής της πανέμορφης πιτσιρίκας –ούτε τα δεκαοχτώ δεν είχε κλείσει ακόμη,– που προερχόταν από μια ιδιαίτερα ευκατάστατη οικογένεια και είχε μεγαλώσει στα πούπουλα. Και παράλληλα του είχε αρέσει ο ρόλος που του είχε αποδώσει ήδη από την αρχή, εκείνος του μέντορα και του προστάτη. Επειδή στα τριάντα του, όταν τη γνώρισε, είχε κάθε δικαίωμα να την πλάσει, να τη φτιάξει, να τη χωρέσει στα καλούπια που ο ίδιος θα έσπινε για τον εαυτό του κι αυτή να τον ευγνωμονεί κιόλας από πάνω για το χρυσό κλουβί στο οποίο σκόπευε να την κλείσει.

Χρυσό ήταν σίγουρα. Είχαν φροντίσει τα πεθερικά του από την πρώτη στιγμή γι' αυτό, αγοράζοντάς τους χωρίς δεύτερη κουβέντα το σπίτι των ονείρων τους. Η καρδερίνα του, όμως, είχε σταματήσει να τραγουδάει πια γι' αυτόν, είχε πάψει να είναι ευχαριστημένη με το κανναβούρι που την τάιζε. Τι ζητούσε, αλήθεια; Ήθελε, λέει, ζωή δική της, χρήματα και στο δικό της πορτοφόλι, φίλες που να μπορεί να συναντάει χωρίς να είναι εκείνος πάντα μαζί. «Για ποιον λόγο; Σε τι ακριβώς σας ενοχλώ;» την αντέκρουε κάθε φορά που του ζητούσε –τότε, αμέσως μετά τον γάμο τους– να την αφήσει να πάει έστω και για έναν καφέ μαζί τους. «Παλιότερα με παρακαλούσες να έρθω μαζί και τώρα δε με θέλεις!» της πετούσε, κόβοντάς της μαχαίρι την όποια συζήτηση. Εκείνη κατέβαζε τα μάτια νικημένη. Αν και ήταν ο ίδιος που είχε φροντίσει να μην τον θέλει πια μαζί. Με το να γίνεται εριστικός και προσβλητικός σε κάθε κοινή συνάντησή τους. Του την έδιναν οι φίλες της. Ήδη πριν από τον γάμο τους τις αντιπαθούσε, αν και πάλευε τότε με νύχια και με δόντια να διατηρεί τους αφεγάδιαστους τρόπους και το γοητευτικό χαμόγελό του απέναντί τους. Έκανε υπομονή επειδή ήξερε. Ήξερε πότε θα ερχόταν η κατάλληλη στιγμή να τις αποκόψει, να τις εμποδίσει να γεμίζουν τα μυαλά της γυναίκας του με φούμαρα και φεμινιστικές αηδίες.

Και ύστερα; Ύστερα ήρθε η εγκυμοσύνη. Κι εκεί που πίστεψε πως επιτέλους το νερό θα έμπαινε στο αυλάκι και η καρδερίνα του θα έκλεινε για πάντα την πόρτα του κλουβιού της, εκείνη μετατράπηκε σε θεριό ανήμερο. Τώρα πια δεν ήταν μονάχα η ίδια που έπρεπε να προστατευτεί –ναι, έτσι του το είχε πει, λες και είχε ανάγκη την προστασία από κείνον–, ήταν και το παιδί της. Το παιδί ΤΗΣ και τα λεφτά ΤΗΣ. Όλα «της», και το «μας» πουθενά. Κι έτσι, είχε εγκαταλείψει πλέον κι εκείνος το «μας». Δεν έφταιγε, έτσι έλεγε ξανά και ξανά από μέσα του. Αυτή τον είχε σπρώξει να αναζητήσει και πάλι το ΤΟΥ. Το δικό ΤΟΥ καλό. Αυτό, όμως, που θα εμπεριείχε πλέον και όσα χρειαζόταν από το «μας».

Του άρεσε να την κοιτάζει όταν κοιμόταν. Επειδή τότε μπορούσε να σκέφτεται ελεύθερα: τι θα της έκανε ενώ κοιμόταν! Το αεράκι, λίγο πιο δυνατό τώρα, κούνησε ξαφνικά την κουρτίνα, ρίχνοντας κάτω την κορνίζα με τη φωτογραφία του γάμου τους που εκείνη είχε στολισμένη επάνω στην εταζέρα. Έκανε να σηκωθεί για να τη φτιάξει –μισούσε την ακαταστασία–, δεν είχε, όμως, κανένα νόημα. Είχε δουλειά να κάνει τώρα. Δουλειά πολλή, σκληρή και βρόμικη. Δουλειά που, ωστόσο, ήταν απόλυτα ικανός να φέρει εις πέρας. Είχε σχεδιάσει, άλλωστε, τα πάντα ως την παραμικρή λεπτομέρεια εδώ και καιρό. Είχε φροντίσει να παίρνει εκείνη ανελλιπώς τα αντιπηκτικά της χάπια και είχε φυλάξει τις απαραίτητες γνωματεύσεις από τον γιατρό, τον ψυχίατρο που είχε πληρώσει αδρά για να τη δει. Ήξερε εκ των προτέρων τι θα έβρισκε εκείνος, καθώς ήταν γνωστός στην πιάτσα για τις επαναλαμβανόμενες, πανομοιότυπες διαγνώσεις του: βαριά κατάθλιψη που χρήζει νοσηλείας.

Και μετά ερχόταν πάντα η πρόταση να νοσηλευτεί ο ασθενής στην ιδιωτική κλινική που διατηρούσε η γυναίκα του ψυχιάτρου στα βόρεια προάστια. Φυσικά, δεν είχαν πάει ποτέ στην κλινική. Δεν υπήρχε λόγος για νοσηλεία. Το χαρτί χρειαζόταν μόνο. Κι αυτό το είχε τώρα στην έτοιμη, πακεταρισμένη τσάντα μπροστά του.

Κοίταξε το μαχαίρι που έλαμπε στο φως του φεγγαριού μέσα

στη μισάνοιχτή αυτή τσάντα. Το έπιασε στο χέρι του και το ζύγισε στην παλάμη του. Ήταν μικρό και ελαφρύ. Πολύ μικρό και πολύ ελαφρύ. *Ήταν ακριβώς αυτό που έπρεπε*, σκέφτηκε χαμογελώντας.

Του άρεσε να την κοιτάζει όταν κοιμόταν. Τώρα, όμως, θα την ξυπνούσε. Κι αυτό το ξύπνημα θα ήταν το τελευταίο της.

Κυριακούλα ή Σάντυ

Αθήνα, ξημερώματα Πέμπτης 30ης Απριλίου 2015

Και τώρα οι δυο μας!»

Με το που έκλεισε η πόρτα του διαμερίσματος πίσω τους, η γυναίκα δεν έχασε χρόνο. Ο Σωκράτης αναστέναξε. Είχε μια αμυδρή ελπίδα ότι θα γλίτωνε απόψε την κατσάδα από κείνη, αλλά τελικά είχε κάνει λάθος. Η εκεχειρία κράτησε όσο η βαρετή δεξίωση στην οποία την είχε συνοδέψει και συνεχίστηκε στη μικρή διαδρομή της επιστροφής με το αυτοκίνητο. Εκεί ειδικά, έπρεπε να το υποψιαστεί ότι θα υπήρχε συνέχεια από την πεισματική σιωπή της. Η Σάντυ δεν είχε ανοίξει το στόμα της να κριτικάρει, όπως συνήθιζε, καμία από τις εμφανίσεις των κυριών. Δεν τον είχε ζαλίσει με μόδιστρους και συνολάκια προηγούμενης σεζόν που κάποιες είχαν επιλέξει να φορέσουν, κάτι που για τη γυναίκα του αποτελούσε τερατώδες ατόπημα. Η μνήμη της ήταν ασύλληπτη. Αντιλαμβανόταν με μια ματιά αν ένα φόρεμα, μια τσάντα ή ένα παπούτσι ήταν από τη φετινή κολεξιόν του εκάστοτε σχεδιαστή ή ανήκε σε παλιότερη συλλογή.

Ήταν εξαιρετική στη δουλειά της. Αυτό δεν μπορούσε να το αρνηθεί κανένας και πρώτος από όλους ο ίδιος, ο οποίος γνώριζε τον αγώνα που είχε δώσει για να εδραιώσει την επιχείρησή της και να επιβληθεί στον χώρο της μόδας. Στην πραγματικότητα, ήταν πολύ περήφανος για κείνη. Η εταιρεία της εισήγαγε ρούχα και αξεσουάρ από τους πιο διάσημους μόδιστρους του κόσμου και τα διέθετε μέσα από τα πέντε καταστήματα που διατηρούσε σε Κολωνάκι, Κηφισιά, Μύκονο, Σαντορίνη και Θεσσαλονίκη. Οι πελάτισσές της προέρχονταν από όλους τους

προβεβλημένους χώρους, και το κατώφλι της περνούσαν ηθοποιοί, τραγουδίστριες, πολιτικοί, που αναζητούσαν, εκτός από ρούχα, και τις πολύτιμες στιλιστικές της συμβουλές. Ανάμεσά τους και γυναίκες εφοπλιστών και επιτυχημένα στελέχη μεγάλων εταιρειών. Οι γνώσεις της Σάντυ, που φάνταζαν απεριόριστες, σε συνδυασμό με το έμφυτο καλό της γούστο την καθιστούσαν περιζήτητη.

«Τι άλλο μένει να πούμε, καλή μου;» της είπε την ώρα που το τακούνι της πανάκριβης γόβας της χτυπούσε σαν καστανιέτα στο μάρμαρο του σαλονιού ενώ το βλέμμα της ακουμπούσε πάνω του βγάζοντας σπίθες εκνευρισμού. Και συνέχισε όσο μπορούσε πιο ήρεμα: «Δεν αφήνουμε για αύριο τη συνέχεια; Είμαστε και οι δύο κουρασμένοι. Εξάλλου σου ζήτησα συγγνώμη...»

Όχι μία, αλλά πολλές φορές είχε εκφράσει και είχε δείξει τη μεταμέλειά του. Η δεξίωση στο *King George* ήταν πολύ σημαντική για κείνην, του το είχε πει χίλιες φορές από τη μέρα που έλαβε την πρόσκληση, κι αυτός το είχε σημειώσει στο μαύρο δερμάτινο σημειωματάριό του. Ούτε είχε πρόθεση να αργήσει, φυσικά. Αλλά όλα είχαν πάει ανάποδα, με αποτέλεσμα να καθυστερήσει τρία ολόκληρα τέταρτα, ενώ, όταν μπήκε στο σπίτι, τη βρήκε να τον περιμένει έτοιμη, πανέμορφη και απεργάδιαστη όπως πάντα. Αλλά και έξαλλη επίσης.

«Είσαι απαράδεκτος!» του είχε πει σφίγγοντας τα δόντια, κι όταν η Σάντυ έσφιγγε τα δόντια για να μη φωνάξει, αυτό σήμαινε πως ο θυμός της θα κρατούσε πολύ περισσότερο απ' όσο μπορούσε να αντέξει ο Σωκράτης. «Σου είχα ζητήσει να μην αργήσεις!» είχε προσθέσει, και οι λέξεις σφάλωναν προτού βγουν, για να εξακοντιστούν στο τέλος όμοιες με ξυράφια. «Τρεις φορές σου τηλεφώνησα σήμερα, κι εσύ κατάφερες να το ξεχάσεις!»

«Μα δεν το ξεχάσα!» είχε διαμαρτυρηθεί εκείνος κατακόκκινος, αλλά ό,τι κι αν σκόπευε να πει στη συνέχεια πνίγηκε από το υψωμένο χέρι της που σηματοδότησε το τέλος κάθε περαιτέρω συζήτησης.

«Δεν έχουμε χρόνο για τις δικαιολογίες σου! Πήγαινε να ετοιμαστείς και θα τα πούμε αργότερα.»

Ακόμα και γι' αυτό τη θαύμαζε. Η Σάντυ άρχιζε και τέλειωνε έναν καβγά σαν διακόπτης ηλεκτρικού ρεύματος.

Σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής παρέμεινε σιωπηλή, και μόλις έφτασαν στο *King George*, μπήκε στον χώρο της δεξίωσης κρεμασμένη στο μπράτσο του, χαμογελαστή και με τον αέρα βασίλισσας. Δεν είχε να κάνει με υποκρισία η συμπεριφορά της. Ήταν η ανάγκη της να μην καταλαβαίνει κανένας τα συναισθήματά της, να μη δίνει λαβές για σχολιασμό εις βάρος της, να μένει πιστή στον κόσμο που υπηρετούσε κι όπου εκεί σημασία είχε μόνο η εικόνα.

«Έλα να κοιμηθούμε, κορίτσι μου...» δοκίμασε άλλη μία φορά ο άντρας της. «Και αύριο μέρα είναι. Μπορούμε να συζητήσουμε τότε το αποψινό. Ίσως το πρωί μου επιτρέψεις να σου εξηγήσω γιατί άργησα, διότι φυσικά και δεν το ξέχασα ούτε και είχα σκοπό να σε στεναχωρήσω».

«Με ξέρεις τόσο λίγο ώστε να πιστεύεις ότι θ' αφήσω να περάσει έτσι η συμπεριφορά σου;» αντέτεινε εκείνη, και η ψυχρότητα στη φωνή της έδειχνε τη συσσωρευμένη και διόλου ξεθυμασμένη οργή της. «Τι ήταν πιο σημαντικό απόψε ώστε εξαιτίας σου να αργήσουμε τόσο σε μια εκδήλωση που επανειλημμένως σου είχα τονίσει τη σημασία της για μένα;»

«Ωραία λοιπόν...» αποκρίθηκε εκείνος αναστενάζοντας καρτερικά, γνωρίζοντας εκ προοιμίου την κατάληξη της συζήτησης που προσπαθούσε να αποφύγει. «Ήμουν με τη Νόρα, επειδή με είχε ανάγκη! Ήταν πολύ ανήσυχος ο μικρός και χρειάζοταν βοήθεια...» Και παίρνοντας βαθιά ανάσα, συνέχισε: «Επιπλέον δε, είμαι σίγουρος ότι γνωρίζεις πολύ καλά πού ήμουν. Συνεπώς τι νόημα έχει να τα πούμε για άλλη μία φορά; Για μένα, προτεραιότητα έχει η Νόρα. Και κανονικά, θα έπρεπε να νιώθεις το ίδιο, Κυριακούλα!»

«Αν με ξαναπείς έτσι, θα κάνω αγωγή διαζυγίου!» του απάντησε, και η φωνή της υψώθηκε απότομα. «Το όνομά μου είναι Σάντυ!»

«Εγώ Κυριακούλα σε γνώρισα, ως Κυριακούλα σε αγάπησα, και παρόλο που εσύ άλλαξες, εγώ παρέμεινα ο ίδιος».

«Αυτό είναι το κακό!» τον διέκοψε, φουρκισμένη ακόμη από κείνο το «Κυριακούλα» που είχε ακουστεί μόλις. «Το ότι παραμένεις απαράλλαχτος στον χρόνο, προσκολλημένος στις μικροστικές σου συνήθειες. Κοίτα πού μένουμε ακόμη. Στο Παγκράτι! Στο ίδιο διαμέρισμα των εκατόν είκοσι τετραγωνικών που πήρα κάποτε προίκα, αντί να επιλέξουμε μια βίλα στην Κηφισιά ή στη Γλυφάδα ή, έστω, ένα διαμέρισμα στο Κολωνάκι που να ταιριάζει στη θέση μας. Και όλα αυτά για να μην αποχωριστείς τα κουλτουριάρικα στέκια σου!»

«Θα το συζητήσουμε κι αυτό απόψε; Ναι, Σάντυ, που κάποτε σε έλεγαν Κυριακούλα! Μένω ο ίδιος! Και σ' αγαπάω όπως τότε, αλλά έχουμε και μια κόρη που μας χρειάζεται και ξέρεις πως ο κύριος λόγος για τον οποίο παραμένουμε εδώ είναι για να είμαι κοντά της, επειδή σ' αλήθεια μάς έχει ανάγκη, αλλά τελικά έχει μόνο εμένα, που μ' έσκασες πια!» ξεσπάθωσε ο Σωκράτης και μετά συνέχισε πιο ήρεμα: «Θα σ' το ζητήσω για μία ακόμα φορά, γλυκιά μου γυναίκα... Κάνε πίσω. Υποχώρησε. Η κόρη σου χρειάζεται και τους δύο γονείς της. Έχουμε ένα εγγόνη, Σάντυ! Μέχρι τότε θα το αγνοείς; Είναι ένα πανέμορφο αγόρι δεκατεσσάρων χρονών που δεν έχεις δει ποτέ!»

«Δεν έχει νόημα αυτή η συζήτηση, νομίζω...»

Ήταν η άτυπη υποχώρησή της αυτή και αμέσως μετά αποσύρθηκε στο δωμάτιό τους. Δε χρειαζόταν να είναι παρών ο Σωκράτης: γνώριζε την τυπική διαδικασία που ακολουθούσε απαρέγκλιτα η γυναίκα του κάθε βράδυ. Πρώτα θα έβγαζε και θα κρεμούσε τα ρούχα της, κατόπιν θα αφαιρούσε σχολαστικά κάθε ίχνος μακιγιάζ από την επιδερμίδα της προτού χρησιμοποιήσει τις πανάκριβες κρέμες της, θα χτένιζε τα ξανθά μαλλιά της και στη συνέχεια, φορώντας έναν προστατευτικό σκούφο, θα περνούσε στο μπάνιο. Της χρειαζόνταν τουλάχιστον είκοσι λεπτά για να διώξει την ένταση τη μέρας κάτω από το ζεστό νερό και αμέσως μετά θα άλειφε σε όλο το σώμα της μια κρέμα που μοσχομύριζε εσάνς σανταλόξυλου, γιασεμιού και τριαντάφυλλου. Αυτό το ευωδιαστό αποτύπωμα άφηνε στα σεντόνια κάθε βράδυ.

Ο Σωκράτης άκουσε την πόρτα του μπάνιου να κλείνει και ήξερε πως μόνο τότε μπορούσε να περάσει στο δωμάτιο για τη δική του νυχτερινή τουαλέτα, που περιοριζόταν σ' ένα γρήγορο ντους και πλύσιμο δοντιών. Όταν θα έβγαινε από το μπάνιο, η Σάντυ θα ήταν ήδη ξαπλωμένη στο κρεβάτι.

Έτσι, ξαφνιασθηκε όταν δεν τη βρήκε εκεί. Όρθια δίπλα στο παράθυρο, παρατηρούσε τη φωτισμένη Αθήνα καπνίζοντας ένα τσιγάρο, κάτι που κανονικά δε θα έκανε ποτέ τέτοια ώρα και μάλιστα, στο υπνοδωμάτιο. Σχεδόν παραπάτησε από το αλλόκοτο θέαμα. «Τι κάνεις όρθια, καρδούλα μου;» τη ρώτησε, και η φωνή του βγήκε σαν ψίθυρος, αλλά δεν τόλμησε να την πλησιάσει. «Γιατί καπνίζεις τέτοια ώρα;»

«Σε τίποτα δεν μ' άκουσε. Ότι κι αν της είπα έπεσε στο κενό, λες και μιλούσε μια ξένη», ήρθε η απάντηση, που αγνόησε τις δικές του ερωτήσεις. «Σε κάθε επιχείρημά μου βασισιμένο στην κοινή λογική απαντούσε με ανόητους ρομαντισμούς και αμπελοφιλοσοφίες, που ξεκολλούσαν, θαρρείς, κατευθείαν από ανόητα περιοδικά! Ακόμη κι όταν επιβεβαιώθηκε κάθε δυσοίωνη πρόβλεψή μου», συνέχισε υπόκωφα εκείνη, «ούτε τότε ήρθε να μου ζητήσει συγγνώμη...»

«Εσύ της ζήτησες συγγνώμη για όσα της είπες και κυρίως για όσα της ζήτησες να κάνει;» τόλμησε να ρωτήσει ο Σωκράτης κάνοντας ένα βήμα προς το μέρος της. Το επόμενο δεν πρόλαβε να το κάνει, καθώς η γυναίκα του στράφηκε έξαλλη προς το μέρος του και με το βλέμμα της τον κάρφωσε ακίνητο στη θέση του.

«Εγώ να ζητήσω συγγνώμη;» του φώναξε, τσακίζοντας το τσιγάρο στο τασάκι. «Για ποιο πράγμα να ζητήσω συγγνώμη; Που δεν ήθελα να γίνει αστυνομικός; Ήταν καριέρα αυτή για την κόρη της Σάντυ Δενδρινού; Να κυκλοφορεί με μηχανή, κουρεμένη σαν νεοσύλλεκτος, κυνηγώντας κλέφτες, προξόνια και δολοφόνους; Θα μπορούσε να έχει τον κόσμο στα πόδια της, να παντρευτεί τον καλύτερο!»

«Τον πιο πλούσιο εννοείς...» τη διόρθωσε εκείνος διακινδυνεύοντας την κορυφή της οργής της, κάτι που έγινε, και το τασάκι προσγειώθηκε στον απέναντι τοίχο.

«Σωκράτη!» του φώναξε. «Μην με εξοργίζεις περισσότερο! Είναι έγκλημα για μια μητέρα να θέλει το καλύτερο για την κόρη της; Πήγε και ερωτεύτηκε έναν ασήμαντο με βεβαρημένο παρελθόν!»

«Τι λες πια;» αντέδρασε εκείνος. «Ποιο βεβαρημένο παρελθόν; Μουσικός ήταν ο άνθρωπος, καθηγητής!»

«Τον κουτό μου παριστάνεις τώρα; Με έναν αδερφό προβληματικό!»

«Αυτιστικό ήταν το παιδί, Σάντυ. Λογικέψου πια! Και δεν μπορείς να παριστάνεις τον Θεό στη ζωή των άλλων! Ούτε της κόρης σου. Τον Οδυσσέα αγάπησε, αυτόν παντρεύτηκε!»

«Και είδαμε την κατάντια της», ήρθε η κοφτή παρατήρηση.

Ο Σωκράτης αναστέναξε βαθιά. Οι ώμοι του ξαφνικά κύρωσαν, το κεφάλι του χαμήλωσε, κουρασμένο κι αυτό.

«Όπως είπες κι εσύ νωρίτερα, δεν έχει νόημα αυτή η συζήτηση...» παραδέχτηκε ηττημένος.

Του φάνηκε απρόσμενο δώρο η σιωπηρή της συναίνεση. Την είδε να ξαπλώνει στο κρεβάτι και βιάστηκε να τη μιμηθεί, αλλά έμεινε να την παρατηρεί στηριγμένος στον αγκώνα του.

Την κοίταξε που παρέμενε με τα μάτια κλειστά. Του άρεσε να την κοιτάζει όταν κοιμόταν. Αν και σύντομα θα έκλεινε τα εξήντα, η γυναίκα του ήταν όμορφη. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της ελάχιστα είχαν αλλοιωθεί από τον χρόνο, και την είχε δει με ανακούφιση να αποστρέφεται τις πλαστικές εγχειρήσεις ή τις δραστικές παρεμβάσεις, κυνηγώντας ματαιώς την ψευδαίσθηση της αιώνιας νεότητας, κερδίζοντας τελικά μια παραμόρφωση. Η Σάντυ, η δική του Κυριακούλα, φρόντιζε τον εαυτό της με τόσο διακριτικό τρόπο, που οι λεπτές της ρυτίδες πλαισίωναν εντέλει τη γοητεία της. Επιπλέον, όταν κοιμόταν, κι αυτό ήταν που αγαπούσε περισσότερο ο Σωκράτης, εξέπεμπε μια ηρεμία, ξαναγινόταν εκείνο το γλυκό πλάσμα που ερωτεύτηκε στη σκοτεινή αίθουσα ενός θεάτρου.

Τα βλέφαρά της τρεμόπαιζαν ελαφρά, αντίδραση σε όσα σκεφτόταν το μυαλό ή στα όνειρα που επισκέπτονταν το υποσυνείδητό της. Τα χείλη της μαλάκωναν, γίνονταν πάλι τρυφερά ρο-

δοπέταλα της νιότης, τότε που τρελαινόταν να τα φιλάει. Τώρα δεν του επιτρεπόταν, αν φορούσε κραγιόν.

Τίποτα δεν τον ξάφνιασε στη μετέπειτα πορεία της. Είχε διαβλέψει ήδη από τα πρώτα τους ραντεβού πως εκείνο το πλάσμα που η τύχη έφερε στον δρόμο του, κάτω από το εύθραυστο παρουνισιαστικό, έκρυβε ένα πείσμα δυσθεώρητο, μια ανάγκη να ανελιχθεί οικονομικά και κοινωνικά, μια λαχτάρα να πετάξει ψηλά. Αν την ήθελε στη ζωή του, έπρεπε να την αφήσει ελεύθερη.

Και το έκανε. Τίποτα δε θέλησε να αλλάξει πάνω της ούτε και προσπάθησε να ανακόψει την πορεία της. Το αντίθετο. Στη γη αυτός, έκοβε κάθε σκοινί που μπορεί να την κρατούσε δέσμοια. Ο αετός που αγαπούσε έπρεπε να μπορεί να πετάει ανεμπόδιστος, όλο και πιο ψηλά. Ακόμη κι όταν γεννήθηκε η κόρη τους. Εκείνος τη μεγάλωσε. Εκείνος περιόρισε τις υποχρεώσεις του ώστε να είναι κοντά στο παιδί όταν η Σάντυ ταξίδευε για να παρακολουθήσει τις νέες τάσεις της μόδας και να εισαγάγει τα κομψά ρούχα που επέλεγε. Πούλησε ακόμα και την πατρική του περιουσία για να της εξασφαλίσει τα απαραίτητα κεφάλαια και να υλοποιήσει το όνειρό της.

Δεν τη ρώτησε ποτέ αν τον αγαπούσε. Το ήξερε. Το έβλεπε στο βλέμμα της όταν τον κοιτούσε, στο χαμόγέλό της, που τον φώτιζε σαν ήλιος –και ήταν ένα ξεχωριστό χαμόγελο που φύλαγε μόνο για κείνον–, στην αγκαλιά της, που γινόταν καράβι και τον ταξίδευε. Ούτε πτοήθηκε ποτέ επειδή η Κυριακή του δε συμμεριζόταν τα δικά του όνειρα. Εκείνος ήταν ο βιβλιοκριτικός Σωκράτης Δενδρινός, ακαδημαϊκός και καθηγητής λογοτεχνίας στο Τμήμα Νεοελληνικής Γλώσσας και Φιλολογίας στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Ωστόσο το μεγάλο του όνειρο ήταν να γράψει κάποτε ένα βιβλίο. Δεν το ανέφερε, ασφαλώς, πολύ συχνά, επειδή ερχόταν αντιμέτωπος με τα σκωπτικά σχόλια της γυναίκας του. «Όποιος δεν τα κατάφερε στον τομέα του τελικά τον διδάσκει!» του έλεγε και το πίστευε. Δεν την αδικούσε. Εκείνη ό,τι είχε βάλει στόχο το είχε καταφέρει.

«Γιατί με κοιτάς έτσι;» Είχε ανοίξει τα μάτια και τον είχε πιάσει να την παρατηρεί.

«Επειδή αγαπάω το πρόσωπό σου, όταν κοιμάσαι... Όσο κι αν σε θυμώνει αυτό, τούτες τις ώρες της χαλάρωσής σου εγώ ξαναβρίσκω την Κυριακή μου. Θυμάσαι τι σου έλεγα τότε; Είσαι η Κυριακή μου, η πιο όμορφη μέρα της ζωής μου. Και συνεχίζεις να είσαι. Ακόμη κι όταν γίνεσαι η Σάντυ, ακόμη κι όταν νιώθω απελπισία προσπαθώντας να διαπεράσω τον παγερό τοίχο που, άγνωστο γιατί, ύψωσες γύρω σου...»

«Με κατηγορείς για ψυχρότητα;» τον ρώτησε, έτοιμη για νέο γύρο αντεγκλήσεων.

«Όχι, κορίτσι μου. Για τίποτα δε σε κατηγορώ. Σ' αγαπάω και σε δέχομαι έτσι όπως είσαι. Ή, μάλλον, γι' αυτό που είσαι. Κοιμήσου τώρα. Ξεκουράσου...»

Το κινητό του, με τον γνώριμο ήχο του, γκρέμισε την προτροπή. Και οι δύο ήξεραν ποιος ήταν αυτός που καλούσε τέτοια ώρα. Μόνο μία είχε αυτό το δικαίωμα.

«Θα το σηκώσεις;» ήρθε η περιττή ερώτηση.

Δεν της απάντησε καν.

«Έλα, Νόρα!» είπε ανήσυχος και ύστερα από λίγο πρόσθεσε κοφτά: «Έρχομαι».

Δίχως καθυστέρηση, άνοιξε την ντουλάπα, και τραβώντας από μέσα μια φόρμα, τη φόρεσε γρήγορα.

«Πάλι θα φύγεις; Ξέρεις τι ώρα είναι;»

«Με χρειάζεται το παιδί. Τι σημασία έχει η ώρα;»

«Σωκράτη, το παρατραβάς το σκοινί! Πριν από λίγο τσακωθήκαμε γι' αυτό το θέμα...»

«Όχι, καλή μου», τη διέκοψε. «Μόνη σου τσακώθηκες γι' αυτό το θέμα, όπως κάθε φορά, άλλωστε, τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια που μεγαλώνω τον εγγονό μας μαζί με την κόρη μας! Τηρώω απαρέγκλιτα αυτό που δήλωσα τότε: θα είμαι δίπλα της και δίπλα στο παιδί της όσο ζω. Τήρησε κι εσύ τις αποφάσεις σου και μείνε αμέτοχη. Τα λέμε το πρωί».

Χωρίς να της επιτρέψει να έχει την τελευταία λέξη, εξαφανίστηκε, βυθίζοντας το σπίτι στη σιωπή. Πίσω του, η Σάντυ ένωσε την παράλογη επιθυμία να χαμογελάσει.

Δε θα το παραδεχόταν ποτέ, αλλά ήταν περήφανη για κείνον...

ΤΡΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝΤΑΙ ΣΤΟ ΧΘΕΣ
ΚΑΙ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΑ...

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΝΑΖΗΤΟΥΝ ΤΟΝ
ΕΝΟΧΟ. Ή ΜΗΠΩΣ ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΟΥΣ;

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΕΝΩΝΟΥΝ
ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥΣ.

ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ...
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 26453

ΓΙΑ ΚΑΤΑ ΣΥΡΡΟΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ